

хом и винаги се изплъзваше в каквото и тежко положение да беше изпаднал.

— Виж бе! — посочи строго плешивият. — Прилича на оня неблагодарник, дето го вардим. — И той се вторачи в Орфея. — Я му виж боя, виж му косата — точно както ни го описаха.

Но неговият другар прихна и се преви на две.

— Ти си луд, бе! — извика той все още превит от смях. — Онзи, дето го вардим, е бил облечен като самия владетел... А я виж тоя какъв е почернял като рибар...

— Ти не гледай това, — възрази плешивият и смигна недоверчиво. — Той може да е почернял като е бягал... Ръцете му виж ти, по тях ще го познаеш какъв е и от къде е...

— Защо пък по ръцете? — сви рамене единият пазач.

— Защото оня е бил свирец, нищо не е работил, и ръцете му са меки като памук.

— Аха! — досети се едрият пазач и хвана дясната длан на Орфея. — Работник човек, бе, — обърна се той към другаря си със самочувствието на добър познавач. — Я какви слинове има ръката му. И е изподраскана — виж!

Орфей си отдъхна.

— Знаеш ли да свириш? — извика плешивият.

— Не знам, — смутолеви Орфей.

— Къде ще ти знае да свири! — махна с ръка едрият пазач. — Не виждаш ли го какъв е глупав и смотан... Да си върви по пътя и това е...

— Чакай! — подаде се навън плешивият. — Да иде по-напред да ни донесе прясна вода от извора, че сетне.

Едрият пазач измъкна две стомни и напъти Орфея надолу към китка брястове, дето бликал бистър и студен извор. Орфей грабна радостно стом-